

ملت

چگونه می تواند به وحدت ملی برسد؟

امیرنیک آئین

درس ۸۷ - ملت

ملت که دارای چهار وجه مشترک پایدار یعنی زبان، سرزمین، فرهنگ و اقتصاد است مقوله‌ای است اجتماعی، مشخص و تاریخی.

۱) ملت مقوله‌ای است اجتماعی، به این معنا که اگرچه معمولاً دارای محمل‌های انتیک و آنتروپولوژی یعنی قومی و انسان‌شناسی و مردم‌شناسی است و پیدایش آن نتیجه تکامل اشکال دیگر تجمع انتیک است با اینحال مقوله‌ای خالص، انتیک یا بیولوژیک یا نژادی نیست بلکه پدیده‌ای است اجتماعی و ثمره‌یک روند طولانی تکامل اجتماع است، روندی که در طول آن تبارها و خلفها و نژادهای بهم جوش میخورند تا به پیدایش ملت منجر شود. آنچه در آخرین تحلیل موجب این جوش خوردن و ادغام و تغییرکیفی و رسیدن به مرحله ماهیتا تازه‌ای می‌شود، تولید سرمایه‌داری و ایجاد بازار داخلی یگانه است که در آن، همچو درکوره بزرگی، مرزهای قبیله‌ای و قومی و تقواوت‌های طایفه‌ای و عشیره‌ای و محلی ذوب میشود و از بین می‌رود. ملت جمع ساده چندین قوم نیست، بلکه مرحله ماهیتا نوینی در تجمع افراد است، پدیده‌ای است اجتماعی که برای نظام‌های سرمایه‌داری و سوسيالیسم شکل عمده تجمع اهالی به شمار می‌رود.

۲) ملت مقوله است مشخص، به این معنا که وابسته به فرماسیون مربوطه است و مفهوم مجردی نیست. خصلت ملت و نقش آن در حیات جامعه همواره مهر عوامل و فعالیت نیرو‌های مختلف طبقاتی داخل خود را جیبن دارد. در درجه اول باید بین ملت نوع بورژوازی یعنی هنگامیکه نظام سرمایه‌داری در جامعه حاکم است، و ملت نوع سوسيالیستی یعنی هنگامی که سوسيالیسم پیروز شده است تمیز قائل شد. در نظام سرمایه‌داری ملت را تنها تا زمانی می‌توان یک اشتراک ثابت و واحد دانست و از وحدت ملی صحبت کرد که وظایف و منافع گستردۀ و مشترک بین پرلتاریا و بورژوازی-دو طبقه اصلی آن فرماسیون- وجود داشته باشد: یا از نظر منافع مشترک درنابود کردن فئودالیسم، یا از نظر منافع مشترک در مقابله و نبرد با امپریالیسم خارجی. بجز این حالات، ملت را در نظام سرمایه‌داری نمی‌توان یک دست و همگون دانست. پیدایش ملت اگر روند وحدت و اشتراک در شاخص‌های معینی است، در عین حال روند تقسیم به طبقات متخاصم بورژوازی و پرلتاریا و تعمیق و تشدید تضادها بین بهره‌کشان و بهره‌دهان است و در جریان تکامل تاریخ، آنچه قاطع و تعیین کننده است همین عوامل اجتماعی و طبقاتی است.

بنابراین ملت را نباید به طور مطلق و مجرد بلکه به طور مشخص در نظر گرفت. در حقیقت با تکامل نظام سرمایه داری تضادها و تناقصات طبقاتی روزافزون، ملت را تقسیم و تجزیه میکند.

بورژوازی به طبقه ای بدل می شود که وجود و منافعش با منافع ملی و رشد جامعه و تکامل ملت به مثابه مجتمع و اشتراک تاریخی افراد بشری مغایرت دارد. ملت بورژوازی از یک شکل تجمع برای اشتراک ثابت و یگانگی، به صورت شکل و چهارچوبی برای بروز تضادها و نبردها درمی آید. نه وحدت، بلکه تضاد و نبرد بین طبقات، وجه مشخصه ملت در این نظام است.

در جریان تکامل جامعه، منافع اصیل ملی و رشد تاریخی و تکامل آینده نیروهای مولده در خدمت خلق و گسترش و غنی شدن فرهنگ، یعنی تمام آنچه که می توانیم آنرا "امر ملی" بنامیم بیش از پیش به مبارزه طبقاتی طبقه کارگر و متدينش وابسته می شود. طبقه کارگر و زحمتکشان بیش از پیش به مظهر و بیانگر منافع ملت و وثیقه رشد آتی مادی و معنوی ملت بدل می شوند.

سلطه طبقاتی بورژوازی، در چارچوب یک ملت موجب تشدید تضادها در داخل هر ملت میشود؛ و تضادها و رقابت های ما بین بورژوازی کشورهای مختلف سرمایه داری، موجب دشمنی و خصومت بین ملت ها و گرایش به سوی سیطره جوئی و استثمار ملت های ضعیف تر و کوچک تر می شود. هنگامیکه حساب سرمایه داری در تکامل تاریخی از حساب توده زحمتکش جدا می شود و هنگامیکه منافع اساسی مشترک نظیر رشد جامعه در راه ترقی و مبارزه ضد امپریالیستی آنها را بهم پیوند ندهد، ادعای "وحدت ملی" البته سخنی بی پایه و دروغین است، پوششی است برای پنهان کردن بهره کشی و تفرقه طبقاتی، پرده ای است بر روی اغراض تنگ نظرانه طبقات استثمارگر حاکم که با منافع راستین ملی تعارض پیدا کرده است. این همان شیوه ای است که هم اکنون رژیم ایران میکوشد از آن استفاده کند و زیر ادعای "وحدت ملی" تمام تضادهای در دنگ جامعه ما و ماهیت ضد ملی سیاست های خود را در زمینه های اقتصادی و سیاسی و نظامی و فرهنگی، در زمینه نفت و نظامی گری و تجاوز و پاسداری منافع امپریالیسم بپوشاند.

مفهوم ملت مقوله ای مشخص است نه مطلق، گفته لనین را بیاد داشته باشیم که گوشزد می کرد، در هر ملت بورژوا عملاً دو ملت و همراه آن دو فرهنگ وجود دارد زیرا که اشتراک ملی موجب از بین رفتن تضاد طبقاتی نیست و این عامل دومی است که در تاریخ نقش تعیین کننده را دارد.

(۳) ملت مقوله ای است تاریخی، به این معنا که شکلی از اجتماع و اشتراک افراد بشری است که در مرحله معینی پیدا شده روند تکاملی خاصی را پیموده و در مرحله معینی نیز از بین خواهد رفت. پس از سرنگونی سرمایه داری، سیمای ملت نیز بتدریج عمیقاً تحول می پذیرد و به یک ملت نو، رها از تضاد های طبقاتی و مبارزه طبقاتی به ملت سوسیالیستی بدل می شود. شالوده این ملت را، اتحاد طبقه کارگر و دهقانان زحمتکش تشکیل می دهد. ملت سوسیالیستی، یک دست و همگون است. عوامل تجزیه کننده قبلی، در آن از بین می رود. وجه مشخصه ملت سوسیالیستی، وحدت فزاینده معنوی و سیاسی زحمتکشان است. یگانگی واقعی ملی تنها در این نظام است که معنا پیدا می کند. افراد دارای منافع مشترک هستند و آرمان های اساسی همگان یکی است. تنها در نظام سوسیالیستی نقش ملت به مثابه شکل تجمع افراد و قالب و چارچوب مناسبی برای امر رشد سریع

اقتصاد و فرهنگ، شکوفان می‌شود. نیروی بالقوه و سازنده ملت تنها در سوسياليسم همه جانبه تجلی می‌کند.

شالوده اقتصادی ملت سوسياليستی، مناسبات تولیدی سوسياليستی و شالوده سیاسی آن قدرت سیاسی طبقه کارگر و متحدینش و شالوده ایدئولوژیک آن آموزش مارکسیسم لنینیسم است که با هرگونه نظام ناسیونالیستی و ستم ملی و تضاد طبقاتی و ملی بیگانه است.

بر اثر استقرار سوسياليسم، روابط بین ملت‌ها نیز از ریشه عوض می‌شود. علی‌خصوص ملت‌ها و کینه‌ها و بی‌اعتمادی‌ها از بین می‌رود. طبقه کارگر و زحمتکشان، از هر ملتی که باشند، منافع و هدف‌های مشترک دارند و سود هیچ یک در زیان دیگری نیست. در این نظام، ستم ملی برچیده می‌شود. وجه مشخصه روابط بین ملت‌ها و دولتهای آنان عبارتست از کمک برادرانه و احترام متقابل، استقلال و حاکمیت ملی، تمامیت ارضی و تساوی حقوق، مبادلات روز افزون اقتصادی و فرهنگی و تکامل موزون و همه جانبه و هماهنگ و شکوفانی جمعی. در سوسياليسم رشد و شکفتگی هر ملت موازی با اتحاد و دوستی بین همه ملل پیش می‌رود. شالوده این روابط جدید "انترناسیونالیسم پرلتزی" است.

پس از پیروزی کامل کمونیسم در مقیاس جهانی و در اثر یک روند طولانی تکامل، نزدیکی بیش از پیش ملل منجر به از بین رفتن تقاؤت‌های ملی خواهد شد. در مراحل دور جامعه کمونیستی بسیار تکامل یافته، شکل جدیدی از تجمع تاریخی افراد ایجاد خواهد شد که جای ملت را خواهد گرفت و تمامی بشریت را در یک بین‌المللی بزرگ، در یک خانواده یگانه، گرد خواهد آورد. این البته مربوط به آینده‌های دور است و بسیار دیرتر از تحقق یگانگی کامل اجتماعی صورت پذیر خواهد شد.